

Делта Те

Брой 4, Сезон II

28 септември 2005 г.

цена 50 ст.

Пороят не ни пожали

За щетите в нашия втори дом

Тук се стига трудно и се пада лесно

Поройните дъждове в началото на август нанесоха сериозни щети на училищната ни сграда, физкултурния салон и общежитията. Наводнени бяха избените помещения, които все още не са почистени. Разрушенията ще струват много скъпо на гимназията, а ремонтните работи по отстраняване на нанесените щети ще продължат месеци. Въпреки затрудненията вратите на гимназията бяха отворени навреме и учебната година започна буквално КАТО ПО ВОДА!

За щастие всички сме живи и здрави и с общи усилия ще се справим с всички проблеми, заяви госпожица Нели Нончева. Избените помещения са ударени най-тежко, имаше тиня до колена, сега е кално, задушно и тъмно и работата там е силно затруднена, добави заместник-директорката. Причината почистването на мазето да се отлага със седмици е, че токът в гимназията е бил спрял до средата на първата седмица на септември, което прави невъзможна работата с машини и помпи, с помощта на които да се отстрани водата.

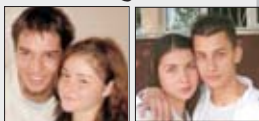
На страница 3

4

Татяна Дюлгерова:
Вярвам абсолютно в себе си

5

Влюбените двойки в ЕГ

11

Любов и секс от друго измерение

Вечерта преди последния ми първи учебен ден в училище не се чувствам по-различно от всяка друга вечер на изминалото лято. Цели четири години съм чакала момента, в който ще се махна от гимназията, сега обаче си мисля, че съм свикнала прекалено много с всичко там, за да си тръгна просто ей-така и да не се върна повече. След години сигурно ще си спомням с умиление всички простотии, които съм направила, всички пъти, когато по една или друга причина съм мерила коридорите, изгонена или избягала от час, всички двойки и забележки, и въобще всичко, което съм преживяла през петте си години в ЕГ „Пловдив“.

ПУ „П. Хилендарски“ - близка алтернатива

Социална педагогика, славянска педагогика, информатика, право, МИО и екология към биологическия факултет са по-добрите специалности и факултети в ПУ, заяви господин Огнян Койчев, преподавател по „Психология“ в ПУ „Паисий Хилендарски“ от 20 години и бивш възпитаник на гимназията ни (випуск-1977). „Делта Те“ успя да се свърже и интервюира други трима бивши възпитаници на гимназията ни, които изучават МИО, право и информатика.

На страница 12

Г-жа Ангела Хюмер приветства учениците за първия учебен ден

Последният / ден първи учебен

Випуск 2005, липсват ни!

Ще соча гордо жълтата сграда и на всички ще разказвам къде съм учила. Ще ми е тъпо без учителите, съучениците и пътуването във фрашканите автобуси...

Но утре ще съм забравила тазвечерашните си размисли. Отново ще мрънкам за тъпата програма и ранното ставане, за неочакваните изпитвания и трудните задачи по математика, за скуката и високите изисквания и за всичките ми останали училищни проблеми. И така поне до абсолютно последния ми учебен ден след около девет месеца, когато ще бърша няколкото непослушни сълзи от очите си и ще знам, че всичко ще ми липсва...

Нагеежда ИВАНОВА, 12-а

Директорът поема и общежитията

Тази година контролът се затяга

Бившата директорка на общежитията г-жа Стефанова ще бъде заменена на поста си от г-н Валентин Караминев. Така той се надява, че чрез прекия си надзор върху двете допълнителни сгради към ЕГ „Пловдив“ ще „затегне“ дисциплината. За в бъдеще директорът смята да се приемат в общежитията само ученици от Английската, Френската и Търговската гимназия, а вероятно и от ОМГ-то. (Руската си има свое общежитие.) По-този начин няма да бъдат допускани футболисти или изпаднали ученици. Това, разбира се,

също е стъпка към „засдравяване“ на дисциплината. Учениците, които са от по-„слаби“ училища и са били до-

сега в общежитието, ще бъдат толерирани и изчакани да завършат, т.е. ще останат да живеят тук, където са

свикнали, на бул. „България“ 123. Освен, разбира се, ако сами не искат да се преместят преждевременно на квартира. Някои се опасяват, че по този начин обаче училищата от провинцията няма да могат да напълнят двете сгради на общежитието. Така се раждат и предположенията, че по-нататък може подготвителен клас да бъде препоръчително задължителен за прекарване изцяло в пансиона. Така, както е било преди години. Но само бъдещето ще покаже дали тези възможности ще станат реалност.

Христо ЦЕРЕВ, 12-з

Новите учители

С новата година, освен „зайците“, дойдоха и новите попълнения в учителския състав на ЕГ „Пловдив“. Четири нови учители ще преподават от тази година при нас. Г-жа Златина Панчева и г-жа Мария Стоянова, преподаватели по английски на 9-и и съответно 10-и клас, ще заемат местата на г-н Боев и г-н Иванов, които миналата година напуснаха гимназията. Г-жа Златка Караиванова ще бъде новият учител по физика на деветокласници. Последна, но не и на последно място, е г-жа Ангела Хюмер, германка, която поема Leistungsklasse 11-и клас и част от ЗИП на 12-и клас.

ЕГ Дебатори - нови завоевания

На 17 юли 2005, посред ваканцията, отборът ни по дебати (Иво 12-е, Марина 10-ж, Христо 12-з) спечели трето място на националното състезание в Ковачеви. Темата беше „Държавата трябва да образова младите хора за техните права и отговорности като граждани“. Успяхме да преборим отбори от Севлиево, Видин и София, докато единият от шуменските отбори не ни отстрани на полуфинала. Първо място в състезанието спечели смесеният отбор на НЕГ и АЕГ от София, на второ място беше Шумен, а ние си поделихме третото с другия шуменски отбор. Създадена се атмосфера беше изключително приятна (особено купоните вечер) и изключително приятелска - най-вече между четирите пловдивски отбора (ПГЕЕ, ОМГ, ЕГ „Пловдив“ и Младежки съвет), които се подкрепяха

взаимно. Освен в отборното класиране, пожънахме успех и в индивидуалното, където Марина е на четвърто място.

Но това не са единствените ни успехи. На градското състезание във Веллингград (15-17 май) отборът ни завърши на второ място след труден финал срещу ОМГ. Тогава Иво зае четвъртата позиция в индивидуалното класиране.

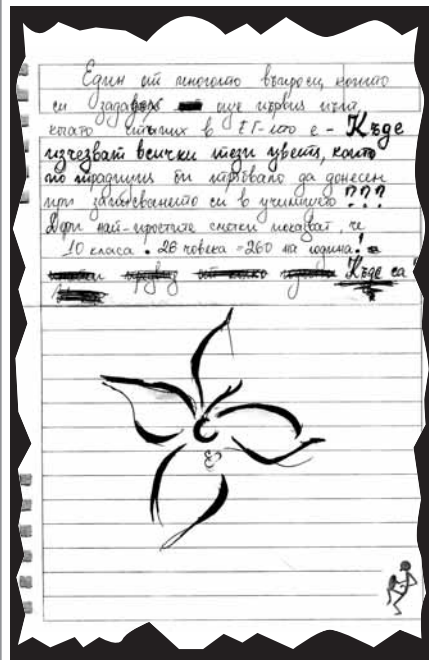
В сегашното си положение така нареченият клуб „Дебати“ беше инициран от Ученическия парламент и в частност от Димитър Бойчев (випуск-2005), който ни осигури подкрепата на Национална асоциация „Дебати“. Целта на дебатите е да развият критическо, бързо и логическо мислене и да научат дебатиратите да аргументират всяко свое твърдение. Развиват се също и ораторските способности, а наученото и придобитите

способности могат да бъдат прилагани в различни области от живота. И като съчетаем всичко това с незабравимите емоции и преживявания, новите запознанства и приятели и купоните вечер по време на състезание, се получава чудесна комбинация на полезното с приятното (2 в 1).

На 30 септември в междусмението (13:20 - 13:50) ще се проведе първата кратка сбирка на клуба, когато ще решим кога е най-подходящото време да се събираме. Надяваме се още много хора да се включат и на следващото градско състезание да излезем с повече от един отбор. Предвиждаме и сътрудничество с Десислава Тодорова, бивш възпитаник на ЕГ „Пловдив“, студентка в СУ и председател на IDEA (международната асоциация „Дебати“) за София. Така че, ако се интересувате, елате и се включете към клуба!

Марина ХУБЕНОВА
и Ивайло ВАСИЛЕВ

Обратна връзка

Един от многото върпоси, които си зададох още първият път, когато стъпих в ЕГ-то, е: Къде изчезват всички тези цветя, които по традиция би трябвало да донесем при записването си в училището??? Дори най-простите сметки показват, че 10 класа x 26 човека = 260 на година!

Къде са?

The People Speak - дискусия

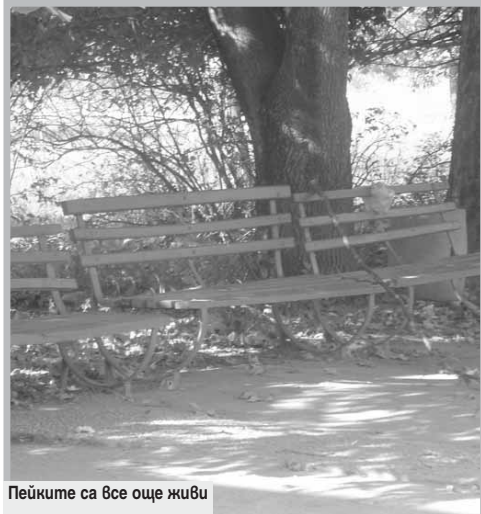
На 5 октомври (сряда) от 11:50 часа в кинозалата ще се състои дискусия на тема „Войната на САЩ срещу тероризма - налагане на демокрация по света“.

Двамата панелисти (главни участници в дискусията) Марина от 10-ж и Николай от 12-е ще представят своите гледни точки по въпроса, наблягайки на взаимоотношенията между САЩ и Организацията на обединените нации. Модератор

ще бъде Ивайло от 12-е.

Това събитие е резултат от успешен проект на Марина Хубенова (10-ж) и Ивайло Василев (12-е), които ще водят клуб „Дебати“ в нашето училище. Проектът е към Международна асоциация „Дебати“ и е спонсориран от ООН.

Присъединете се към нас и споделете своето мнение. Вашите глас и присъствие са нужни!

Пейките са все още живи

Добрата новина

Осъмнахме с алуминиева дограма

Любимата ни училищна сграда може и да се срути заради наводненията, но поне алуминиевата дограма вече я краси цялата. Е, почти цялата. Средствата, отпуснати от общината, не са стигнали, за да се завърши третият етаж, порталът и физкультурният салон. Горещо се надяваме новата придобивка да свърши работата си и зимно време вятърът да не свири в косите на седящите по-близо до прозорците.

Амин!

25 нови компютъра в училище

Малко преди 15 септември в ЕГ „Пловдив“ бяха докарани 25 нови РС-та. Първият етаж бе снабден с 10 от тях, всеки от които с по 2,6 GHz процесор, 40 GB хард-диск, 256 RAM и DVD-CDrom, Samsung SyncMaster795df (плосък, 15,, ако не се лъжа). Тези 10 машини са получени от БТК. Другите 15 се намират на третия етаж и са с подобна конфигурация. Мониторите им са LG, а за самите компютри трябва да се благодарят на МОН. Дочуват се слухове и за Интернет... А дано!...

Евала! Красиво е с новата дограма

Накъде върви Панса

Тази година отново общественият приемат гостоприемно с неудобствата си. Абсурдните ситуации са пак на лице. Топла вода пак няма и пак не се знае кога ще има. Никой не знае и защо баните са на режим; отключват се и се заключват в определени часове. Вече пък и след проверката ни разпръскват по стайте и не ни дават да се събираме на

по един лаф. Учениците обаче не се оплакват, защото от опит знаят, че няма кой да им помогне и че нещата ще се оправят, когато им дойде времето. От опит също знаят и че може да бъде по-лошо. Например да няма въобще вода или пък ток, или пък двете в комбинация със запушени тоалетни.

Христо ЩЕРЕВ

ЕГ „Пловдив“ - на върховете в обучението по немски език

Какво се случва с DSD паралелките

От близо година ЕГ „Пловдив“ е DSDII изпитен център за Южна България. Логично последствие бе назначаването на работа на зам. консултант-кординатор за немски език в България, г-жа Хюмер, която тази година поема DSD випуск-2007 (11-и клас) заедно с г-жа Светла Василева.

В далечната 2000 година едва ли някой би си представил последствията от начинанието на г-на Караминев и г-жа Лидия Василева да се въведе този изпит в учебната програма на училището ни. Две години по-късно, когато първият DSD випуск, обучаван именно от г-жа Л. Василева, не само за-

върши и взе дипломите си, но и зае първо място по успех в България, нещата започнаха да добиват сегашната си форма. Тъй като притежанието на сертификата гарантира успешното кандидатстване на учениците в Германия, около осемдесет на сто от тогавашните Leistungsklasse-та потеглиха на запад, за да учат в едни от най-добрите немски университети. Оттогава, под ръководството на различни утвърдени учители по немски език от гимназията ни, завършиха още три випуска ученици, които имаха възможността да бъдат част от безплатната изпитна програма. Много от тях също отидоха да учат в Германия, а другите просто се радваха на затвърдени познания по немски език, защитени от най-признатия немски езиков сертифи-

кат - DSDII.

Постепенно, след завършването на първия випуск, немски учители от училището ни започнаха да посещават квалификационни семинари, а г-жа Лидия Василева премина курс за обучение на учители. До днешна дата тя е провела над 15 семинара с цел усъвършенстване на DSD учителски кадри в страната, а нашето училище си остава единственото в Пловдив, което работи по програмата за този изпит.

Екипът на вестника пожелава успех на всички деветокласници, които на края на учебната година ще се явят на изпит за приемане в DSD паралелки, и съответно на всички дванайсетокласници, които през декември ще положат самия изпит.

Ивайло ВАСИЛЕВ

Отлични зайци!

Списък с отличниците от ЕГ „Пловдив“:

- 45 Марио Димитров Зиспадис, 6.00
- 46 Симона Димитрова Димова, 6.00
- 47 Александра Александрова Петрова, 6.00
- 48 Димитър Атанасов Шкодрова, 6.00
- 115 Елеонора Атанасова Николова, 5.96
- 116 Люсиль Огнянова Обретенова, 5.96
- 125 Виктор Анастасов Баталов, 5.95
- 126 Марина Златкова Конова, 5.95
- 127 Силвия Костадинова Влахова, 5.95
- 134 Пламена Владимирова Георгиева, 5.94
- 144 Ана Тодорова Златева, 5.93
- 145 Анелия Василева Киликова, 5.93
- 146 Мария Симеонова Колева, 5.93
- 159 Цветелина Огнянова Терзиева, 5.91
- 160 София Светланова Карталова, 5.91
- 170 Красимир Цолов Петков, 5.90
- 176 Мария Николова Алиманска, 5.89
- 178 Мария Валериева Лянгузова, 5.89

Миналата учебна година на 16 юни МОН за пръв път организира национален изпит по чужд език за завършващите осмокласници. Осемнадесет от бившите зайци с най-висок успех от нашата гимназия получават еднократни стипендии от 400 лв., отпуснати по програма „Силен старт“ на Потенциална банка. Общо 208 ученици от цялата страна с успех над 5.88 ще бъдат наградени.

Пороят не ни...

От страница 1

Там е тъмно, мирише зверски, не ни стига работна ръка за почистване на училището от ремонта за поставяне на дограма и няма начин да се справим с мазето преди началото на учебната година. Работата ще продължи месеци, добави госпожица Нончева. Според нея най-голямата беда е в това, че ценни материали по немски език и всякакви съхранявани в подземния етаж предмети са погубени. Трудът е колосален, твърди заместник-директорката.

В началото на септември в училище все още няма телефони. Сериозен проблем представлява почистването на каналите за тоалетните и запушените шахти. В началото на септември те все още бяха неизползваеми, въпреки усилията на чистачките. Физкултурният салон също затваря врати за ученици. Положението там е обезпокоително. Няма и следа от паркета, а циментната плоча е разбита. В двора на гимназията и пред самия вход са се отворили все още зеешите дупки. Причината е в глинесто-песъчливите почви, върху които е построено училището, те са силно неустойчиви, твърди госпожа Стоянка Коева-Трифенова. Отварят се пукнатини, настилката потъва и зейват ями, това е голям проб-

лем за училищната сграда, добавя тя. Въпреки всичко, преподавателката по география смята, че решение ще се намери.

Заради нанесените щети върху пода на общежитията новите попълнения на гимназията ще се радват на съвършено нов балатум.

Пари за отремонтване на щетите не се намират никак лесно, това научихме от госпожица Нончева. Разчитаме на строителните фирми, скоростта на работа зависи от тях, а пари просто няма, споделя тя. На училището е обещано даре-

Ремонтът в общежитията е в разгара си

Тоалетната след пороя

ние от цимент, но не е уточнено кога ще бъде изпълнено обещанието.

Благодарение на неистовите усилия на неуморните ни преподаватели управата на гимназията и на целия персонал ЕГ „Пловдив“ започна учебната 2005/2006 година навреме! БЛАГОДАРИМ ЗА ТРУДА! Слуховете за забавяне на първия звън на училищния звънец се оказаха безпочвени и най-елитната гимназия в Пловдив и околността посрещна възпитаниците си подобаващо - с нови сили, нови изпитания и нова дограма!

Камелия ПЕТРОВА

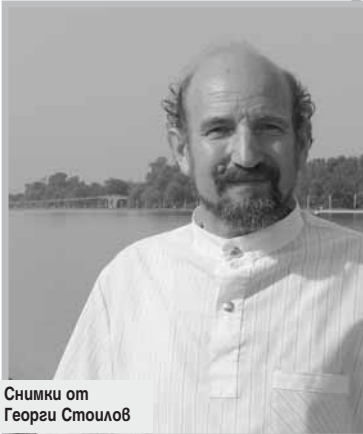
В мазето е страшно като във филм на ужасите

Стефан Кръстев:

Смисълът на моя живот са моите ученици

Визитка:

Име: Стефан Кръстев
Преподавател по: философия
Образование: завършил втори курс „Богословие“ в Духовната академия и психология и философия в СУ „Климент Охридски“
Стаж: деветнадесет години в ЕГ „Пловдив“
Семейно положение: женен, с две деца - момче и момиче, които учат в Германия
Зодия: Козирог
Родена дата: 10.01.1949 година
Девиз: Не прави на другия това, което не искаш да ти направят! Не се състезавай с живота!

Снимки от
Георги Стоилов

1. Като какъв учител се определяте?

- Съзнателен, принципен, обичащ работата си - на първо място.

2. Назовете нещо, в което вярвате абсолютно.

- Не вярвам в абсолютното, то е неопределимо.

3. От какво се страхувате?

- От предателството на близки хора, от човешката неблагодарност.

4. Любимо време?

- Пролетта, защото е музика, природна симфония. Това е най-красивата картина, спокойствие, възкресение.

5. Любима книга или филм?

- „Птиците умирайки“ - и книгата, и филмът са ми любими.

6. За какъв ученик мечтаете?

- Имам прекалено дългогодишна практика, за да имам идеали. Всеки ученик трябва да е това, което е. Нещо като кактусите - трябва да се приспособяваме.

7. Кое място по света желаете да посетите?

- Париж, защото е световен културен център, и Тибет, защото мечтая да опозная източната философия, екзотеричното мислене. Дори може да стана монах там! (Смее се.)

8. Оприличете се на нещо (животно, растение, предмет).

- Понякога, в моментите, в които страдам, приличам вътрешно на плаещата върба.

9. Какво ви кара да се усмихвате искрено?

- Срещата с добронамерени хора. Срещата с моите ученици.

10. Имате ли идол?

- Като млад имах идоли, един от тях беше Ернесто Че Гевара, друг беше Сократ. Но, остарявайки, осъзнах, че идолите са само отдалечаване от реалността.

11. Пушите ли?

- Никога не съм пушил.

12. Изрецитирайте любимия си стих.

ЮНОША

Аз не зная защо съм на този свят роден,
не попитах защо ще умра,
тук дойдох запленил и от сивия ден,
и от цветната майска зора.

Поздравих пролетта, поздравих младостта
и възторжен разтворих очи,
за да срещна Живота по друм от цветя,
в колесница от лунни лъчи...

Христо СМирненски

„При тебе идвам замечтан
със молба те гледам във очите,
но ти отблъскваш ме със нежна длан
и поглеждаш ме сърдито.“

Но кажи ми аз да знам,
нима за теб съм хулиган,
че не пазя чувствата си скрити.
А ти... ти си чудна Афродита,
затуй отблъскваш ме със нежна длан
и поглеждаш ме сърдито....“

Стефан КРЪСТЕВ

„О, ти косъм, милий косъм, де ли си растял?!
Дали на ливада някъде край Осъм,
или на главата на някой царски генерал...“

Провел интервюто: Камелия ПЕТРОВА

Татяна Дюлгерова:

Вярвам абсолютно в себе си

Визитка:

Име: Татяна Дюлгерова
Преподавател по: философия
Образование: висше - философия и социално политически науки в Киевския университет
Стаж: около 25 години
Семейно положение: неомъжена
Зодия: Везни
Родена дата: 9.10....
Девиз: Който се учи, ще сполучи.

1. Като какъв учител се определяте?

- Умерено строг, клонящ към либерализъм.

2. Назовете нещо, в което вярвате абсолютно.

- Себе си.

3. От какво се страхувате?

- Болести, свързани с обездвижване.

4. Любимо време?

- Температура около 24 гр. С, без значение от сезона. Също обичам студено време със сняг.

5. Любима книга или филм?

- Обичам филми с Робърт Дениро, гангстерски и руски филми като „Честита баня“. Харесвам френски комедии, защото ме карат да се смея. Също и английски пиеси, особено на Шекспир, но в изпълнение на англичани, а не на американци.

Колкото до книгите, много чета книги за изкуство, художници, архитектура и исторически книги. Обичам да си препрочитам автобиографията на Гьоте, „Поезия и история на моя живот“. А също и на Булгаков „Кучешко сърце“. Харесвам и българските автори: Елин Пелин, Алеко Константинов и Чудомир. Последният представя много добри образи на провинциалната учителка и предприемчивия човек.

6. За какъв ученик мечтаете?

- Нестандартно мислещ, което е равносилно на умен.

7. Кое място по света желаете да посетите?

- Индия и Япо-

ния.

8. Оприличете се на нещо (животно, растение, предмет и др.).

- Лианообразно увивно растение.

9. Какво ви кара да се усмихвате искрено?

- Или съм влюбена, или хората ме предразполагат, или съм успяла да направя нещо, което ме удовлетворява, или съм се напала добре.

10. Имате ли идол?

- Не.

11. Пушите ли?

- Понякога.

12. Изрецитирайте любимия си стих.

(послание към момчетата)

Той имаше щастлив талант
да разговаря без усилие,
да се докосне леко, с такт,
и с вид научен, запознат
разсмял в нечакан произвол
заслушания нежен пол.

А. С. ПУШКИН

Провел интервюто: Petya_

Познавате ли ме?

Учителят, който ви представихме в миналия брой чрез мненията на различни ученици, беше господин Иван Бришмюв, преподавател по математика.

ВЛЮБЕНИТЕ ДВОЙКИ В ЕГ

АТАНАС, 12-а и ИРИНА, 12-в

Събрали се след едно дълго приятелство.

Тя за него: Най-романтичният човек, когото познавам, кара ме да се чувствам обичана, но не това ме прави щастлива, а това, че аз го обичам.

Той за нея: Тя е смисълът на живота ми и ме кара да се чувствам щастлив.

Заедно са вече от година и половина.

Снимки от Никола, 12-а

ЛЮБЕН, 12-а и ДЕНИЦА, 10-з

Намерили са се, като тя му е пращала съобщения на мобилния телефон и после са се срещнали на спирката пред даскало.

Тя за него: Връзката ми с него е най-прекрасното нещо, което

можеше да ми се случи. Една осъществена мечта! Много го обичам!

Той за нея: Супер любвеобилна, много отдадена на връзката ни, гобричка и винаги проявява разбиране.

Заедно са вече от половин година.

ТОДОР, 12-а и ВЕЛИНА, 10-к

Намерили са се на пейките пред даскало, събрало ги е Локо - Пг.

Тя за него: Той е най-якият буфер в света!

Той за нея: Тя е най-якото момиче в света!

Заедно са вече от три месеца.

Поготвил: Нагя, 12-а

Георги Стоилов:

Изразявам се чрез снимките си

— Какво се занимаваш?

— Има много неща, но най-важните са скаутството и фотографията.

— Как се случи с фотографията?

— Ами преди две години, в началото на десети клас, започнах да се интересувам от фотография и реших, че ще е нещо интересно, с което мога да се занимавам. Просто разбрах, че ме интересува, разпитвах, поинтересувах се от фотоапарати и започнах да посещавам курсовете към Центъра за работа с деца. По-сериозно стана едва след това.

— Имаш награди вече?

— Да, бе! (Клати утвърдително глава.)

— Да, бе?

— Стучи се май месец, разбрах от курса по фотография, че има национален конкурс.

И спечелих! На курса научих много неща: как се снима правилно, как се вадят снимки, основните неща и похвати, как се наглася фотоапарат. Основно, за да започнеш да ставаш добър, трябва да наблюдаваш снимки и, разбира се, да снимаш много. Там срещнах и други фотографи.

— Върно ли е, че си

си купил и професионален фотоапарат?

— Да...

— Стучи ли го вече?

— Много пъти :))))

— Браво на теб!

— Нали аз съм

Георги Стоилов, ученик в 11-а клас, пътува всеки ден от с. Ягодово до училище и обикновено. Въпреки това седемнадесетгодишният активист намира време за всичко, което привлича вниманието му.

здрав!

— Кажеш ли сега за скаутството, какво ще правите през учебната година?

— Ще продължаваме да се срещаме всяка сряда и събота в Синдикалния дом, без значение, че не е лято.

— И с какво се занимаваш?

— Ами обсъждаме скаутски хави.

— И какви са тези хави?

— Учим се на разни неща - правене на възли, въжени конструкции, оцеляване, огньове, ориентирване по карта... лагеруване и т.н.

— Има ли специална подготовка, някак-

ви изпитания, които трябва човек да премине, за да стане скаут?

— Трябва да ходи на лекции, после има теоретичен изпит, който не е никак труден. Успешно преминалите получават униформа.

— Колко души сте?

— Около двадесетина, средно десети-единайсти клас.

— Само от Пловдив ли?

— Не, има много от Габрово.

— Разкажи ми за скаутския лагер, на който бяхте през лятото.

— Бяхме в Тринава, Дряново.

— Колко време?

— 10 дни беше всичко.

Първо правихме лагерен комфорт - навеси, кошчета за боклук, огнища. Беше ужасно забавно... и, мисля, полезно, много полезно...

— Какво значи за теб да бъдеш скаут?

— Най-общо казано - да правиш всеки ден добро на себе си, на другите и природата.

— А фотографията?

— Изразявам себе си, някои го правят с думи, други - рисуват, аз - снимам.

— Остава ли ти време за училище, как жонглираш с всичките си занимания?

— Няма да оставя училището на заден план в никакъв случай!

— Назови нещо любимо!

— „Пътеводител на галактическия стопанджия“ (книга, за непросветените).

Репортер:

Камелия ПЕТРОВА

Име: Димитрина

Клас: 9-г

Години: 15

Зодия: Рак

Девиз: A smile can change everything.

Любим цвят: червено

Най-хубавото нещо, което си виждал(а): Джош Хартнет

Какво би искал(а) да промениш в света? Искам българският език да стане световен език, тоест да се говори на повече места.

Мечтаеш ли? За какво? Да, да скоча с бълбиди или парашут и да се гмуркам с леководолазен костюм.

ТЕ ПОБЕДИХА

Песента, чийто текст ви представихме в миналия брой, беше Fever. Оказа се, че почти няма изпълнител, който да не я е пял. Някои от тях са: Елвис Пресли, Педжи Лий, Майкъл Бъбъл, Ева Касиди, Джо Кокър. А победител в конкурса е Ина, 9-г

Къде искаш да живееш? В България.

Море или планина? Планина.

От какво най-много се страхуваш? От лицемерието.

Обичаш ли животни? Да, всички от семейство Котки.

Какво мислиш за McDonalds? Не го посещавам особено често.

Каква музика слушаш? Всякаква, общо взето.

Любими групи? Incubus, No Doubt, Coldplay, Counting Crew.

Репортер: Petya

Делта Те обявява конкурс!

Познайте изпълнителя и името на тази песен и ни ги изпратете на e-mail-а или пощенската кутия в училище заедно с име и клас, а може и други координати, за да ви издирим по-лесно, и един от вас може да спечели нашата специална награда! А тя е: представяне в следващия брой с интервю и снимка. Печелившият ще бъде определен чрез жребий.

You light up another cigarette
and I pour the wine
It's four o'clock in the morning
and it's starting to get light
now I'm right where I want to be
losing track of time
but I wish that it was still last night
You look like you're in another world
but I can read your mind
how can you be so far away
lying by my side
when I go away I'll miss you
and I will be thinking of you
every night and day just ...

Promise me you'll wait for me
'cos I'll be saving all my love for you
and I will be home soon
Promise me you'll wait for me
I need to know you feel the same way too

and I'll be home, I'll be home soon

When I go away I'll miss you
and I will be thinking of you
every night and day just ...
Promise me you'll wait for me
'cos I'll be saving all my love for you
and I will be home soon
Promise me you'll wait for me
I need to know you feel the same way too
and I'll be home, I'll be home soon

Promise me you'll wait for me
'cos I'll be saving all my love for you
and I will be home soon

Promise me you'll wait for me
I need to know you feel the same way too
and I'll be home, I'll be home soon

Поредното скейт-състезание се проведе в нашия град на 17.09.2005. Както винаги, скейтманияците се събраха на площад „Съединение“. Ако ви се е случило да наминете наблизко, то 100% сте забелязали купищата скейтбордове, барабар с техните собственици, цъкачите на хек и доволно многобройната разноцветна тълпа хорица.

Скейтшоу обединява младите на Съединение

Към 11:30 ч. звездите започнаха да загреват, а запачите да си търсят удобни места на сянка. Разбира се, имаше и ентузиастични, които се бяха опянали на слънце с надеждата, че ще получат по-добра гледка към рамките. Освен наслада за очите, накрая на състезанието публиката се уреди и с 2-3 каси безплатна бира.

Скейтърите показваха страхотни трикове. Момчетата проявиха много желание, а и умения. Марио от София,

единия крак и две патерици, успя да шашне публиката. Изпълненията му вдъхнаха респект и възхищение на всички. Той е пример за това, че ако упорито следваш мечтата си, нищо не може да те спре. **ТАКА ЧЕ, ХОРИЦА, СМЕЛО НАПРЕД!**

Флипове, олита... пистата се превърна в лудница и журито също стана обект на възхищение. Как се ориентираха по време на 1 кръг, останата тайна. Последваха индивидуални изпълне-

макар да кара с протеза на

Въздушна акробатика демонстрираха майстори и аматьори на Съединение

ния на всеки състезател. Официалната част на състезанието завърши с

традиционната надпревара „Кой ще скочи по-високо оли?“. Задачата

на момчетата бе да прескочат възможно най-много скейтове и все пак да останат на дъската си. Началото бе сложено с 5 скейта, наредени един върху друг. Това си е високичко, въпреки това имаше доста желаещи. Когато се стигна до 9 скейта, вече бяха останали само двама майстори. Победител излезе Mr G, а останалите си се накефиха максимално на преживяната тръпка. Неофициалната част, или т.нар. afterparty, беше в Кики-рики (бившия Shadows), където хорицата можеха да се отпуснат под звуците на луда музика и сладки приказки.

Спонсорите, които направиха това събитие възможно, са община Пловдив, Etnies и 18gshop. Страхотен начин да се направи реклама, а и да се спрат младите хора от безцелно шляене по улиците. В крайна сметка, ние сме бъдещето на България, нали?
Моника

МАНДЖА

Хрупкави пикантни кашкавалчета

Съществуването ни, както и на редица други фактори, се основава и в изключително голяма степен на храненето. Всеки трябва да яде, за да живее, стига да не живее, за да яде.

Чуват се всевъзможни клишетата относно „нашето забързано ежедневие“: ежедневието това, ежедневието онова, пречи на това, пречи на онова. Повечето от тях не са нищо повече от начина

на някои хора да оправдават постъпките си. Вярно е обаче, че наистина прекалено много бързаме и нямаме време да хапнем като хората - живеем в епохата на бързото хранене и лошото храносмилане.

Може би, ако хората обръщат малко повече внимание на себе си, ще могат да превърнат тази толкова рутинна дейност, храненето, в удоволствие. Един начин да постигнем това е да си сготвим сами. Първо, няма да има на кого да мрънкаме, че не харесваме манджата; второ, готвенето като цяло действа успокояващо.

Предлагам ви ед-

на... рецепта - нищо особено, но като си го направиш сам и като вложиш частичка от себе си в него, става специално.

Рецептата е тествана, след 24 часа нямаше натровени или умрели. За предложените пропорции гаранции няма - всичко се прави на око. В крайна сметка, готвенето е като живота - не можеш винаги да си подготвен. Важното в такъв момент е да импровизираш с чувство и финес.

Та, ако някой ден скуцаете сами и няма кой да ви сготви, ето моето бързо, лесно и вкусно решение.

Необходими съставки:

(никой не знае със сигурност дали беше така, но предполагаем, че сложих)

Кашкавал, колкото да се нахраните
Нещо за панировка (брашно - царевично, ако може)
Едно яйце.

Според мен има две единствени важни неща в цялото приготвяне: да направите двойна панировка и да сложите възможно най-много подправки (ама с мярка, за да няма след това пици?). Единствените подправки, които аз намирам зажелителни, са чесън на прах и лютив червен пипер - другото се остава на вашата фантазия. Двойна панировка, за тези които не знаят, е обвалването на кашкавалчето в яйце, а после в панировка и така няколко пъти.

Като изкарате от тигана готовите кашкавалени хапчици, оставете ги за минута две на салфетка, за да се поеме излишната мазнина и после Bon Appetit!!)

Надявам се, че бях полезен! И не се мъчете - хранете се по малко, но често!

IvnKrv

Продължение от брой 3

Един ще помогне на брата да отвори червеното вино, а сестра смирена ще нареже хляба самичка и дори ще го пренесе до жар гореща. Трети ще набодне на шиш месо сурово и за близкия даже, а пък който намери отварячка, не ще ти остави бирата цяла. И така, в любов и в омазнени салфетки, кретахме нашата смирена християнска среща. Казвахме тостове най-различни, същински молитви. Гостите блажени бяха. Те всички, които духовно се хранят с трошичка, а त्याлом с килограми храна. Духовното обаче, след като поскриха с пържолка, се оказа, че сме стояли твърде много в тишина. Кое-то в тукашната църква е лошо! И така, всеки се обърна към близкия нему, като гледаше, без да се помръдва много, да завърже ис-

Духовни

тински искрен разговор човешки. И така и стана - по божия воля се редица от уста в уста ангелски думи на различни езици и всичко, що божие бе, бе добре съдвкано и изплното. То не бяха козметични реклами, не беше и английското време, нито пък вечерашни клюки, дето се меняха тема след тема. А връх над всичко взе най-благоугодната тема - как да кажеш на различни езици - „духай, курво проклета“. Това май се стори най-интересно на всички, чак дори и отецът лингвистично сериозен застана и след всяка нова реч усмивка му красеше лицето. Оказа се много интересен езикът румънски и всеки сам започна да срича тази комбина-

ция думи. Въртяха се езици, че пот изби по челата, минахме през строгия немски, започнахме китайски и руската клетва. Имаше и английски, разбира се, който всички разбраха. Всеки се надпреварваше слово звучно да повтаря и божият раб бе пред тежка дилема - да се омазни съвсем и нова глупост да каже или да замълчи за миг, та да преглътне.

И в такъв един жив и интересен разговор изчезваше безследно месето. Аз, изглежда, се открий тогава доста, защото още можех да ходя. И смиреното ми сърце не позволи на отеца до мен да се търкала, а само при жест с пухкаво пръстче аз припах към него със смирена усмивка.

Преди няколко дни, вървейки по тротоара, срещнах приятел, потънал в мисли. Та питам го как е, а Борислав Попхристов, възпитаник на „достоината“ за сравнение с нашата гимназия „Иван Вазов“, ми отвърна с усмивка, че се връща от Музея на Земята и хората в София, където пак беше гледал скъпоценните камъни - неговата страст. Та изведнъж ме осени гениална идея, не знам откъде ми хрумна - от слънцето, което ми светеше в очите или от „нахалните“ цветчета, които се сипеа по косата ми, но, подобно на Нютон с ябълката, аз се сетих за нещо интересно. Мислех си защо Борко да не ми разкрие тайните на своята мания - късчетата скъпоценни, извадени от недра на земи (упси, соггу, за лирическото отклонение, малко пообърках жанра). И сега вече сериозно съм въпросите.

- И така, как започна всичко?

- Започна с търсене на литература по този въпрос, просто се запалих, откривайки все повече и повече информация. Там пише къде се ходи, аз посещавам тези места и съответно намирам това, което търся.

- Разкажи ми някоя по-интересна история за местата, в които можат да се намерят тези уникални късчета от ценната ни природа.

- Веднъж попаднах (аз и мои приятели) на рубини в купчина камъни за строеж на къща - пълна случайност, просто ни насочиха на там и ...

- Изисква ли жертви хобито ти?

- Естествено, в книгите пише в едни-други села се срещат дадените скъпоценни камъни, но те са много

ба ири, обикаля се 2-3 пъти. Също, за да се извади аквамаринът например, се налага да се разбиват много твърди скали. Фосилите са изключителни вкаменелости, за които също се кърти яко, а също е нужен и усет къде точно да разбиваш, защото някой път кристалите на се виждат.

- А какво значи за теб твоята колекция и най-вече сподели какво ти дава?

- Това е красота, взета от природата, показана за пръв път навън. Всеки камък си има индивидуална хубост. Те съперничат на хората. Доказаният художник сам рисува шедеврите си, докато в случая природата е художникът - „природата е рисувала природата“. Какво ми дават ли - на първо място радостта, че си открил нещо толкова уникално. При ахатите има цели пейзажи - пушци вулкани, горички, делфини, даже паун. В един от сагнитите е изобразено лицето на Иван Грозни. Винаги търся да видя някаква картинка вътре - човешкото въображение може да разтълкува „нарисуваното“ по най-различни приказни начини.

- Кои са най-ценените камъни?

- В България са рубините - тук

Интервю с Борислав Попхристов за страстта му към камъчетата

се намират най-хубавите рубини - това е един вид гордостта ни - маса народ идва да ги види. Също ахатите и ставролитите - те са във формата на кръст (оттам е и името им - „ставрос“ - кръст).

- Разкажи ни нещо повече за начина, по който се обработват?

- Аз обработвам само ахати - много важно е камъкът да се нареже по формата му, да си прецени в коя посока. Общо 6 етапа има за обработката на един камък - 3 пъти шлайфане и 3 пъти полиране - докато се стигне до идеална гладкост, но все пак се случва да се отрони парченце и да се надраска изображението вътре и тогава направо „умирам“, трябва определено да имаш нерви!

- Разкажи ми за условията, които съществуват в България за любителите на скъпоценни ка-

мъни като теб.

- Тук е разрешено да се ходи и да се взимат камъните, но например във Франция не е, а в България има хора, които

си изкарват хляба така - търсят, продават. Аз, обикаляйки, дори намерих светилището на Татул много преди да се разчуе за него. Има и музеи - Музеят на Земята и хората, това е едно от местата, което всеки българин трябва да види. Но аз имам десетки рубини, много по-хубави, отколкото там. Веднъж в находището Бараците (край Крумовградско) камъните се обраха много бързо и то от такива като мен - по принцип никой от нас не крие, като намери находище - ние сме една общност. Геолозите крият, но ние не. Та малко по-късно в музея имаше изложба и един от музейните работници, като взе да се жалва, че някой обрал находището в Бараците и даже студентите не могли да видят - направо си глътнах езика, нищо не смеех да кажа, такъв смях ме напуши изведнъж.

- Какво прави твоята колекция по-различна и уникална?

- Искам да се похваля, че аз съм един от малкото, които притежават чароид - тъй като находището свърши, който взел - взел. Този камък е много специален - от областта Чара в Русия и се изчерпи преди 4-5 години и точно поради тази причина цената му сега е скочила на около 100-150 долара. Мен обаче парите не ме интересуват - един лев не съм спечелил, ако изобщо склоня да разменя някои от минералите си, то те ще са срещу други камъни, а не срещу пари, просто си ги обичам и си ги пазя.

Репортер: РАДОСТИНА, 10-ж

ОВЦЕ

Заставах аз до него и той ме погледна с мекоост на пиво пенливо, погладил коремче, сякаш гладил овчица, и една къдрица неволно на челото му падна, но твърде бе зает той с други дела, че и нея да мисли. Отлетели с пушка бяха май неговите мисли и сега бе време идеално аз да повдигна въпроса, който очаквах преди, че ще ми къркори в стомаха.

„За Вашата църква, отче, дали е възможно, ако не ви притеснявам, аз да отворя дума?“ Към тази обител изглежда той трудно щеше да отвори вратата, защото бе затисната с достатъчно мръвка, но той бе велик човек и Бог му вдъхна сила, та можа той да отговори на въпросите мои. Те не бяха нито халпиви, нито пък жалки, стараех се да ги

правя уместни и, където е нужно, кимах с празен поглед вежливо, а шом се наложи, сбръчквах челото живо и почуда показвах, после любопитство, с ръце зад гърба ми или пък пред гърдите. Стараех се да кажа и по дума за него, за мен и за други и в унес на разговор божествен научих аз доста интересни факти. Но не би бил този разказ интересен, ако всичко аз изложих със сухите цифри, затова нека

пак спуснем паралела и оставим на контрастът да се разпорежда с моите надежди.

Когато вие влезете в църква, сигурно след молитва се кръстите и излизате плахо. А тук хората влизат, взимат камък и го оставят до олтар, после под график излизат в редица. Този камък бил молитвен - значи, като си казал молитва, си взимал парченце и си го слагал отгоре. Само да не си

хвърлял много силно, че скоро пак се отчупила главата Христова. И така си оставял ти физически символ на твоята молитва. А с тези камъни, които били до олтар, какво става? Пренасят се няколко метра в един кош отвън до същата църква. И така молитвата нима стига до Бога? Или до коша по право, аз взех да се чудя... И за последната година, слушайте внимателно, бил събрал попа над 500 молитвени камъка!!! Това е, защото хората вярват и разбират милостта на Бога, те искрено изпращат сърдечни думи в небето и дори баласт им дават, да не ги отвее сигурно вятър в полето. А да не би пък, мой приятелю, да си помислиш, че тук са наиздали и си ямат свещи? О, напротив даже, имат стотици. След като влезеш в свещената църква, обръщаш се надясно и вляво от рекламните брошури стои кошничка със свещи. Малки, ароматни, цилиндрични с подложка и

чинийка. Ами че то страшно! Само да те поглеждат към олтар. А сторил ли го, с почуда ще узнаеш, че свещници няма... Ами ти какво, да не би да искаше свещта да запалиш? Току-виж си почернил стената църковна или погубил ценна бяла замазка. Не! Свещи, така е редно, не може всеки и всякога да пали. Ако пък си чак толкова набожен и не те мързи да мърдаш, си взимаш свещичка и я носиш до олтар, там където и камъни слагаш, като пътъмко залягаш ниско, защото някой може да се моли. А свещичката под честната дума на отеча ще бъде запалена в следващата петък вечер, когато от 8 до 9 часа било времето за палене на свещи.

Аз, след като чух това, се постарях бързо да затворя ченето, че както бях зяпнал, току ми тикнали някоя мръвка. А отецът, докато говореше, даваше по секунд-две време да си поемат дробовите му

колкото си щат въздух, защото ги чакаше усърдна храносмилателна дейност. Казвам това, защото съм почти сигурен, че стомахът цялата тая работа просто няма как да я свърши, то почти няколко агнета към него полетяха. А като говорим за тези агнета, то те трябва да са били специални, както специалното пиво и специалният сос „барбекю“. Те ще да са били ваколи и кропки, блажени и сити агънца, които доброволно о ножа са тръкнали главица.

Тези агънца, преживящи росна тревина, са неминуемо били много духовни. Те тези породи тук специално ги отглеждат под график. И гледат за такива специални кошари (пардон - къщи) да има винаги духовни агънца, с духовни пастири. Всички така ги отглеждат, все по-често да казват „О, боже!“ и все по-рядко „прости ми...“

**Твой приятел
Мирослав**

Мислех си за болката... И за това, как за някои хора тя е единственото нещо, което ги кара да се чувстват истински живи. Мислех си за безбройните нощи на неспокоен сън и кошмари, които много често ме застигат. Мислех си за това, как веднъж разказах съня си на майка и тя още същия ден отиде на църква.

Ах... Поредният обикновен скучен ден. Не знам защо, чувствам се неопределено някак си... щастлива съм!! Не знам по какъв повод отивам на лекар с майка ми. Целта е основен преглед, взимане на кръв за всякакви болести и т.н. Отиваме (аз и майка ми) да проверяваме резултатите... всичко е точно. Остава единствено пробата за СПИН; майка отива да вземе резултатите, а аз нетърпеливо я чакам (естествено, просто знам, че няма как, по никакъв начин, да се окаже резултатът положителен), искам да си ходя по-бързо. Виждам я, че идва към мен...

бавно... не бърза... Някак си се е състарила. Изразението ѝ е друго. Очите ѝ... очите ѝ, не бяха нужни думи... не и този път... беше ясно... разкъсващо, смазващо, прекалено действително, за да бъде реално, и прекалено нереално, за да бъде... сън... смесват се много работи... хиляди преживявания, случки... подигравателен смях... АД... Но... адът сега започваше... БОЛНА... СПИН... СМЪРТ??? Какво? АЗ?...

В съзнанието ми изгрява облик... моето лице... след няколко месеца... пожълтяло! Ах! Косата ми, миглите ми, веждите ми, устните ми... АЗ? Това ли ще стане с мен... Това ли заслужавам? Така ли постъпи с мен онзи ваш Господ? Хиляди въпроси, а болката... аах, болката...

Излизам навън. Сивота... скованост... птичките и песните им са изгубили пъстротата си. Викам си: Абе те някога били ли

Il gigante - Boak

Dreamscape - Stevenson

лен... Прибирам се по същия път към вкъщи... същите студени хора, направени сякаш от мрамор. Заоблени фигури... заоблени... и безцветни... водата на живота е заоблила всичките им ръбове... отмила е цветовете им... безразличие... отново онзи смях. Болката...

Свят, Живот, Господ, Сън, Реалност... Аххх, толкова си скучен. Но те искам! Искам утре да се събудя! Искам да видя слънцето, да чуя птиците, да усетя миризмата на мръсотия, идваща от... отвсякъде... Обичам те, живот... и те мразя... плача... Сълзи...

Анелия КИДИКОВА (Jane Doe)

Стрескам се... отново кошмар... изпотена съм и цялата съм в... Сълзи... топли са, оглеждам се... усещам топлия спарен въздух в стаята. Чувам гласа на сестра си и мисля, че е най-прекрасният звук, който някога съм чувала... отварям прозореца. поглеждам, ахх, аз те сънувахх... СВЯТ, ей, ехо, аз те сънувах, само че ти беше жесток и безцветен... Жива съм... Цветовете... Най-сетне виждам цветовете...

Допълнение: 10х на всички, които го прочетоха. btw, ефектът е много по-голям, когато ви го разказвам, късайки се от рев... и вие бихте отишли на църква.

Безцветен сън

са по-различни? Всичко потъва, смазано от хорското безразличие, забързаност, напрегнатост, БЕЗЦВЕТНОСТ... Липсата на цветовете... Аах... подлудява ме!!! Едно голямо СИВО!!

„Хора“ ли казах преди малко... споменах нещо човешко... Те са големи... Двуметрови, безцветни, незаинтересовани, безразлични създания... Поглеждат ме... с укор... с пренебрежение... с един нагъл поглед... с подигравка... Гаден смях... ааааххх... Мразя ги! НЕ, обичам ги, те са хора... Не!! Те ме мразят... не... безразлични са... Не им пука. Не чувстват. Тя е болна. Болна е... болнааа, не заслужава нашия свят... не заслужава да изпита повече радост... не заслужава да види светлината... ах, липсата на цветовете... Подлудява ме.

Стигам до училището... Сковано... някак си по-старо и голямо... СИВО!! Безцветноо, ахх, тук имам приятели... Те не зна-

ят... Те не знаят... НЕ ЗНАЯТ... Те ми се усмивкат, говорят ми, размислят ме, искат да са с мен... НО НЕ ЗНАЯТ!! А ако знаеха... О, Боже... А ако знаеха... не... те не са такива, щяха да ме разберат... утешение може би... Ах, но ще разберат... след няколко месеца...

На двора сме... Бие звънецът... но отново... по коридорите няма динамика... няма цветовете... няма ЖИВОТ... Излизаме на двора... Един съученик... Приказваме си, преди да се разделим... Той ми подава една фигурка. Детска играчка. Подарява ми я с толкова много обич... с желание... взимам я... толкова много му благодаря... тя беше цветна... малко пластмасово кученце... А носеше толкова живот в себе си... Повече отколкото всичко на света... повече от бялото безцветно слънце... повече от всеки поглед... студен, мрачен, безразличен, подигравате-

ПОЕЗИЯ

Безредица

Вятър страшен, порой се излива. Дъга прекрасна с дъжда се слива.

Капки падат, градушката бие, корени вади; мрачни сме ние.

Дъха спират прекръшени цветя, нежни умират с две капки тъга.

Бурята спря. Дъгата изчезна. Душата и тя: Тишина като в бездна.

Ивайло ВАСИЛЕВ

The Night Walk - Irakli

Вечерна разходка

Тихо приплъзват се сенките, тихо се спуска вечерна тъма, светват пак светлините на сградите, леко танцуват стъпки в нощта.

Пак през града аз самичка вървя по мрачни улички, посипани с тъга, бледо отразили светлината на лампите... Къде ли се лута моята душа?

Омайващо леко поклатят се клоните, изпращат нечути, скрити слова. Сякаш нашепват „боли, боли“ сред тая дивна, неземна романтика.

Звук на китара долита до мен, две фигури танцуват в синкава мъгла, бавно, страстно се сливат силуетите и чезнат, чезнат дълбоко в нощта.

Горещо се гаят ръцете, преплитат се бързо и впиват за миг, жадно, жадно изпиват се устните. Заглушавайки стон, изтръгвайки вик!

Маргарита ПЕЕВА

ПОЕЗИЯ

ПОЕЗИЯ

ДЪХ

Виждам как дъхът ми
през нощта се тихичко прокрадва,
през светлините замъглени, изпотени,
влачи своето тяло
и, подобно на цигарен дим отровен,
невидим става -
без край и без начало.
Виждам и дъха си в ледената утрин,
виждам го за миг,
после
аз ли,
той ли,
чезнем в ледената утрин -
и не спомен,
даже не забравя,
само ледената утрин в мен остава.
Дъхът е топъл, свеж и влажен
и някак неопределено важен.
Ако го видя - значи е студено,
с него меря всичко -
старо, ново, обновено.
А понякога само леден дъх във мен остава,
а понякога тая спомен за забравя.

В душата ми все тоз завод комин издига,
димът му право гърлото ми стига.
Закашлям се,
без дъх оставам
и само миг завода наблюдавам.
Произвел е той народи без души
и хиляди намръщени усмивки.
Със своя пушек задушлив той моя дъх руши
и моли ме за някакви милувки.

Жестока съм, но той дъха ми спря,
не искам просто тъй да му простя.

Лежат на километри двама,
далеч един от друг.
Между тези тъй далечни двама -
ни спомен, нито някой друг.
Не се познават още,
а се търсят вече цели векове.
Не образ или дума -
биха се познали по своите гласове.
Дъхът единствен ще ги свързва -
неразрушима, здрава, вечна връзка.
Преодолял пространство, време,
хора и съдби,
свързвал ги е толкоз здраво,
че никой да не може да ги раздели.
Единствено, когато легнат в гроба бездиханни,
една Земя ще ги дели.
Но какво е таз Земя -
не повече от длан човешка -
за две свързани със дъх души.

Камелия ПЕТРОВА

Clock - Belobrovsky

I never told you how beautiful the sea was,
how marvelous the stars
that night.
I never told you how lonely you looked,
how empty the beach
that night.
I never told you how gracious the floating flowers were,
how tender the waves
that night.
I never told you how close to you I felt,
how far from you I was
that night.
I never told how I wanted to free you,
to let go the sadness of your eyes
that night.
I never told you how madly,
how desperately I needed the warmth of your hand
that night.
I never told you that night...

I should have!

Петя МИТЕВА

ПОЕЗИЯ

Секунда

(става въпрос за един
часовник, който е самотен)

Часовник трака в тишината
времето отчетливо брои
чувам тихичко тиктака
и напоя за отминалите дни.
Колко бързо минава деня
как вечно лети
малко спомени и усмивки оставя
в съзнание носталгично ехти.
Камбанен звън се чува
далеч нейде чак до небесата
тресе се всичко ми се струва
далеч навред из сивевата.
Глухо настъпва нощният час
часовникът по-силно отеква
точно в 12 с пукот и тряс
той от сън се събужда.
Толкоз години с прах покрит
отмерва живота спокойно
малък, самотен, затътен и скрит
станал свидетел неволно.
Идва нов ден, идва нов час
в унес той отново потъва
чака нощта да дойде завчас
макар и никога не ще танцува.

mYd3Sm

ОТКЪС

Из бестселъра на Пауло Куелю „Алхимикът“

Алхимикът взе една книга,
която някой от кървана бе до-
несъл. Томчето беше без кори-
ца, но успя да открие името на
автора: Оскар Уайлд. Докато
прелистваше страниците, по-
падна на една история за Нар-
цис.

Алхимикът знаеше леген-
дата за Нарцис - хубав мла-
деж, който всеки ден ходел да
съзерцава собствената си кра-
сота в едно езеро. Бил толкова
запленен от самия себе си, че
веднъж паднал в езерото и се
удавил. Край мястото, където
паднал, поникнало цвете, кое-
то нарекли нарцис.

Но не по този начин завър-
шва историята на Оскар

Уайлд.

Там се казва, че когато
Нарцис умрял, дошли ореади-
те, горски божества, и видели,
че сладководното езеро се е
превърнало в стомна, пълна
със солени съзвиз.

- Защо плачеш? - попитали
ореадите.

- Плача за Нарцис - отвър-
нало езерото.

- О, не се учудваме, че пла-
чеш за Нарцис - продължили
те.

- В края на краищата всич-
ки ние тичахме след него из
гората, а единствено ти имаше
възможността да съзерцаваш

отблизо красотата му.

- Нима Нарцис беше кра-
сив? - попитало езерото.

- Та кой друг би могъл да
знае това по-добре от теб? -
отговорили изненадани ореа-
дите. - Нали от твоя бряг той
всеки ден се навеждаше над
водата?

Езерото помълчало извест-
но време. Най-сетне прогово-
рило:

- Плача за Нарцис, но не
бях забелязало, че Нарцис е
красив. Плача за Нарцис, за-
щото всеки път, когато той ля-
гаше над брега ми, можех да
видя отражена в дъното на очи-
те му моята собствена красо-
та.

-Каква хубава история! -
рече Алхимикът.

ОТКЪС

„АЗ СЪМ ДИЛЪР...“

„Вкъщи имам седем кила ганджа, малко кока, а от две години бачкам и с материал.“ Много малко от хората над 25 години биха могли да разкодират напълно това изречение, произнесено от 18-годишен пловдивчанин. Но проблемът е по-скоро в това, че цитираният и неговите слушатели не успяват да стигнат до не чак дотам скрития смисъл на произнасянето и възприемането на тези думи.

Безотговорност, бягство

В гимназията попадеш на всякакви феномени - от гениални наркоманчета, през преуспели продавачки на женска плът, чак до разкрепостени до безобразие зубърчета. Моите очаквания и нагласи се разминаха почти катастрофално с парадоксалната действителност. Моралът, изповядван от поколението, което ме е възпитавало и е градило в мен представи за гимназиалния живот, се оказва остарял - възпитан от друга епоха и нейните герои. За да разрешиш логиката на морала на нашето време, в нашите родни граници, трябва да си

познавач на българската история, да си на около 50 години (плюс-минус) и да имаш допир с родителите си, себе си и нечий чужди деца. Аз обаче съм на седемнадесет и някои от тези неща ми убягват. Какво се очаква от мен? Какво очаквам от себе си? Дали стоя откъд тълпата? И къде по-точно?

ПЛАН А: Неразбиране, неправилно „разбиране“, изкривени представи, отказ да опознаеш, нежелание да знаеш - **бягство**.

ПЛАН В: Фатален несъответствие, крат-

ки мигове на прозрение, анализиране, проблясване, страх, бягство - **безотговорност**. А има ли

Така се случват нещата...
Снимки от
Георги
Стоилов

„Тоя
да е
дилър???“

Аз съм виждал 50 грама макина и зная колко е - колкото възглавница. Той имал седем кила. Аз да не падам от небето! Ако имаше кока и амфети, щеше да друса и да не смее да се покаже навън. И то това е в най-добрия случай. По-скоро за две години той пет пъти да е пукнал от свръхдоза, а пък ако си дилър и друшаш, за един месец те килват, за да не изпееш работата в районното, като те обади абстиненцията.“

Камелия ПЕТРОВА

ПЛАН С: Да знаеш, да се плашиш от подтиците на другите, да се срамуваш от собствената си пошлост, да страдаш от чуждите и своите умствени и душевни недъзи??? Ако живеем в Ада, покажете ми пътя към Чистилището!

Малко info за ПАВ

• Въздействие:

Кокаинът е най-силният стимулант с естествен произход. Той е с краткотрайно действие (около 30 мин.), което много често води до повторна употреба.

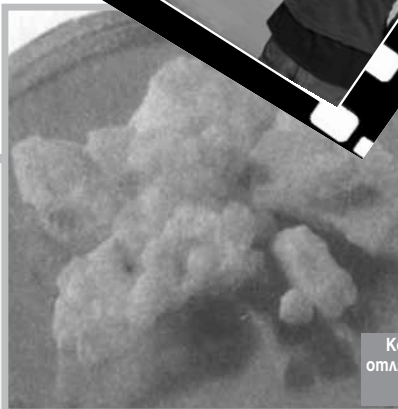
Предизвиква усещане на еуфория, самоувереност, контактност и прилив на сили. Сърцето забива по-бързо, кръвното налягане се повишава, зениците се разширяват, притъпява се чувството за глад, умора и болка. След отшумяване на ефектите се предизвикват обърканост, страх, тревожност, сънливост, глад, мудност и дълбока депресия.

• Опасности при продължителна употреба:

Кокаинът създава силна психическа зависимост. Неговата употреба води до сърдечностови проблеми, чернодробни и белодробни увреждания, безсъние, главоболие, параноя и синдром на оттегляне.

Смъркането може да доведе до перфорация на носната преграда, загуба на обонянието, кървящ нос и проблеми с преглъщането. Силна депресия е последствие от спиране на употребата. Поради силния толеранс (т.е. за постигане на желаните ефекти са необходими все по-високи дози от веществото), лесно може да се стигне до предозиране, а оттам до кома и смърт.

МОНИКА

Кокаин и крек, отпаяво налясно

„К'во е т'ва ПАВ?“ Още една гадна аббревиатура? Още нещо, за чието значение ще ни тормозят в училище? Не! Това са психоактивните вещества или наркотиците. Под тяхното влияние се променя мозъчната дейност. В училище може и да не се засегне темата, но животът определено няма да я отминне.

Това е първата от поредица статии, в които ще се изложи кратка информация за някои ПАВ. Време е да се сложи край на заблуди, породени от неверни твърдения. Наркотиците са част от живота. Неадекватно е да се твърди, че има защитени от тяхното влияние. Било то по пряк или косвен начин, хората са засегнати. Въпросът е дали този факт ще бъде осъзнат и ще се вземат мерки навреме.

Това, което ще прочетете, не е всичко. То е само капчица в океана, но капчица, която е необходимо, за да се направи личен избор, да се проумееят рисковете, скрити зад едно „обикновено“ пушене, смъркане или боцкане.

Тук ще намерите част от „сухите“ факти за кокаина:

• Наименования:

Кокаин, кока, „шампанското“ на drogите, сняг, снъф, рай, Мама Кока, Big C и др.

• Външен вид:

Кокаинът е бял прах, който се извлича от листата на коката. Среща се още паста от кокаин, базуко или питилъ и крек. Сериозна опасност е смесването на кокаина с други субстанции от рода на стъклена вата, пудра захар, кермида, с цел увеличаване на печалбите от разпространяването му.

• Начин на употреба:

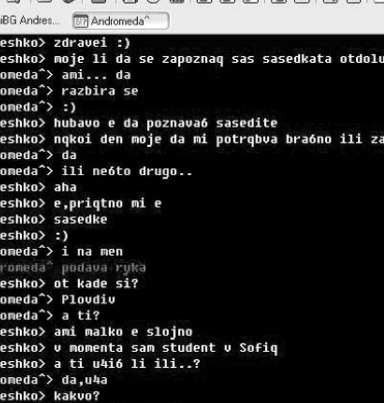
Смъркане, пушене, инжектиране или втриване във венците. Листата на коката се дъвчат или смучат.

• История:

В началото кокаинът е използван в Южна Америка като билков лек срещу умората. По-късно е използван като съставка в Coca-Cola. Споко, тази специална добавка е била премахната от напитката през 1906г. Кокаинът е бил използван в медицината като обезболяваща, локална упойка.

**Интернет -
световната агенция
за запознанства**

„усещаш“ хората от самото начало, да ги отсяваш... Накрая си говориш все с едни и същи и малко по малко се опознавате така, че ви се струва, че цял живот сте се познавали. После среща, любов, сватба, деца... :))) Неведоми са пътищата божии.

The screenshot shows a Windows desktop with a taskbar at the top containing icons for File Explorer, Edge, and several instances of the Windows Store. The active window is a terminal titled 'UniBG Andres...'. The terminal displays a conversation in Slovenian between two characters, Andres and Andromeda.

```

UniBG Andres...
Andres>
Andromeda> zdravei :)
Andres> moje li ti da se zapoznaš s sas sedkata ot dlu? ;)
Andromeda> ani... da
Andromeda> razbira se
Andromeda> :)
Andres> hubavo e da poznavaš sas edite
Andres> nkoji den moje da mi potr qvba brašno ili zahar
Andromeda> da
Andres> ali nešto drugo..
Andres> aha
Andres> e, prigt no e
Andres> sas edke
Andres> :)
Andromeda> i na men
Andromeda> podava ryka
Andres> ot kade si?
Andromeda> Ploudiv
Andromeda> a ti?
Andres> ani mal ko e slojno
Andres> v momenta sam študent v Sofi
Andres> a ti ušio li ili..?
Andromeda> da, uša
Andres> kakvo?
Andromeda> v gimnazijska sam
Andres> a kakvo tarsiš tolvoka kasno v mIRC?
Andromeda> znam li i a?:)

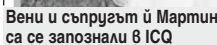
```

The conversation continues with Andres asking about the location of the 'sas sedkata' (likely a typo for 'sasedkata' or 'sasedbina') and Andromeda responding that she knows it. Andres then asks if Andromeda can get him some brašno (flour) or zahar (sugar). Andromeda agrees, and Andres asks if she can get something else besides that. Andromeda responds with 'aha'. Andres then asks if she is a student, and Andromeda confirms she is a student in Sofia. Andres asks if Andromeda has heard anything, and Andromeda responds 'da, uša' (yes, I have). Andres asks 'kakvo?' (what?), and Andromeda responds 'v gimnazijska sam' (I am in high school). Andres then asks 'a kakvo tarsiš tolvoka kasno v mIRC?' (and what are you doing late in mIRC?), and Andromeda responds 'znam li i a?:)' (do I know it or not?).

ните места, не може да не ти се е случвало да получиш покана за секс. Доста пикантни, подстрекаващи към виртуални сексуални изживявания не са рядкост. Незадоволени чатъри леб-

Petva

Осмокласничка от Пловдив започва да чати предимно от любовителство, но скоро открива, че се е приприластила. Нощ след нощ тя преприказва будни разговори с всякакъв хора. Едни ѝ допадат, други не толкова. С някоя се сприятелява. Но накрая среща един специален. Странното е, че се откриват в канал #sex (това не е реклама; там по принцип се срещат само извращения). Веднага припламват искрата. Той е студент във Варна и е трудно да се видят. Първата им среща е след 3-4 месеца чат. После посрещат. Това година и оттогава не пропускат да я отпразнуват заедно. Когато завършва обучението си във Варна, момчето се мести в Пловдив. Квартирата му е на 50 м от къщата на момичето. Стават просто неразделни!

● Думата „тестикули“ произлиза от латинската *testiculus*, която означава древния обичай да се поставя ръка върху половите органи - подобно на нашата сегашна привычка да слагаме ръка върху сърцето си, когато се кълнем в нещо.

● По времето на Тюдорите (около 1550 г.) мъжете носели *bricquette*, или така наречените „панталони с предница“. Те стигмизирали ерекцията и силно издували предната част на панталоните. Твърди се, че най-обемистата издупина, която можела да се види в лондонския Тауър, била на крал Хенри VIII.

● По време на Гражданската война в Щатите хомосексуализмът бил обичайно явление сред войниците от Севера и Юга. Знае се, че мъжки проститутки следвали армиите.

● В някои арабски и ислямски страни съществува обичай, според който, когато мъжете отиват в чужбина, те зашиват половите органи на съпругите си. По този начин осигуряват верността им. Процедурата се извършва така, че урината и менструалната кръв могат да се отделят, но проникването на мъжки член е невъзможно.

не използват ръцете си, когато мастурбират. В отсъствие на партньор те правят друго: сягат, като подгъват десния си крак под себе си, така че петата му да може да притиска и гали половите им органи.

● За жителите на островите Санта Крус потомствената проституция била нещо обичайно. Момчетата, родени от проститутки, се убивали веднага, а момичетата се отглеждали, възпитавали и обучавали в професията на майка си.

● В САЩ има издигнати повече закони, третиращи сексуалното поведение, отколкото във всички европейски страни, взети заедно. Единственият законно разрешен сексуален акт са личните хетеросексуални полови контакти между омъжени зрели хора.

● Мастърс и Донсън посочват, че всеки трима на 1000 мъже практикуват поглъщане на собствената си сперма.

● Думата „истерия“ произхожда от гръцкото *hysterikos* или *hystero*, което означава „матка“. Класифицирана като чисто женско неразположение през XIX век, истерията се смятала за проява на потисната сексуалност или неадекватен сексуален отгушник.

ПУ „П. Хилендарски“ - близка алтернатива

Александър Сърганов
Випуск 2004, Ж клас

Втора година студент по ПРАВО в Юридическия Факултет на ПУ

Защо избра да останеш в Пловдив и да учиш в ПУ? Струва ли си?

Като цяло имах ясна представа за своето бъдеще още при започването на средното си образование в ЕГ „Пловдив“. Идеите ми бяха свързани с реализация в чужбина. Да, но, поглеждайки напред в бъдещето, получаваш ясна представа за положението, което те грози. В подобен момент човек си прави равностойност дали е готов да се подложи на всички тези мъки и да пренебрегне всичките фактори, които го карат да остане в България. Хипотетично ти си един достатъчно интелигентен човек и се скъсваш от учене, за да се добереш до заветната цел - диплома 6.00. Втората стъпка към успеха е да си изтормозиш живота с изпити тип SAT, на които да се явиш поне 2-3 пъти - дори най-умните ходят поне по 2 пъти. В крайна сметка се оказва, че си завършил училище, а все още не си усетил нищо от чисто емоционалните човешки преживявания. Тук идва радостната новина! Приет си в Америка! Отново се подлагаш на едно 5-годишно обучение, в което те съсипват - вярно, че е на ниво, ама... В крайна сметка завършваш и почваш да работиш. Hello? Сигурно се отегчихте, за друго освен за учене да сме говорили? На мен тази цена ми се видя висока и затова реших да остана в България.

А защо в Пловдив?

Тук е основан един от първите и малко в страната юридически факултети. Наблягам ФАКУЛТЕТИ, а не Център по юридически науки и други дрън-дрън истории! А този на ПУ е един от най-добре развитите в страната: има преподаватели с висока квалификация и богата библиотека, която предоставя всичко нужно. Другата основа причина, поради която останах в Пловдив, е моята прекрасна приятелка Калина, която също е възпитаничка на ЕГ „Пловдив“ и от тази учебна година ще учи в ПУ. Бихте ли загърбили най-близките си хора, за да заминете в чужбина и да осъществите болните амбиции на родителите си? И аз така мисля - много е трудно.

Какъв съвет ще дадеш на бъдещите студенти?

Ще кажа нещо, което вълнува повечето от кандидат-студентите. Ста-

ва дума за въпроси от сорта на „Дали този университет отговаря на изискванията ми и дали образованието е на ниво?“. Това са напълно ненужни въпроси. Ще питате защо? Предполагам вече сте се сблъскали с г-жа Сулева по история, а ако не сте, 12-и клас е близо.

В началото на учебната година тя каза нещо на пръв поглед доста просто, но което ще помня за цял живот: „Всеки учи толкова, колкото иска.“

Сега аз ви оставям да си помислите над моето становище по въпроса. Дерзайте и успех на Снимка от КСК-то!

ПУ „Паисий Хилендарски“
на Снимка от Георги Стоилов

Константин Лапавичев,
Випуск 2000, Е клас,
учил една година в Германия, но се е върнал. Сега е четвърта година студент по „Международни икономически отношения“ в ПУ

Защо избра да останеш в Пловдив и да учиш в ПУ?

Когато ме приеха в ПУ със специалност МИО (3-и от 5024 души) бях приет и с комуникации в Duisburg (Германия). Реших - Германия, естествено, но записан и в ПУ. След 1 година там реших, че няма смисъл. Вместо да бачкам 6-7 години и да не стигна доникъде с образованието, е по-добре да получа диплома, докато е време. В моя курс сме към 7-8 души, върнали се от Германия. В долния 3-и курс са към 15 и всички са от нашата гимназия. Германия не е рай! Ако искате да следвате в чужбина - по-добре САЩ, Англия или Холандия, но не и Германия.

Струваше ли си да е точно тук?

Завършвайки ПУ сега, в момента, се сравнявам с тези мои съученици, които завършиха УНСС и СУ, и мога да кажа, че шансовете на ПУ МИО студенти за реализация не са лоши. Разликата е, че те се реализират в София, а ние в Пловдив. За БГ стандартите ПУ е добре.

Относно специалността МИО в ПУ и същата в УНСС смятам, че няма толкова голяма разлика, защото много от преподавателите са от УНСС и СУ и пъ-

Иван Енев

Випуск 2001, Ж клас

Бакалавър във Факултет по математика и информатика (ФМИ) в ПУ - 2001-2005, дипломиран 2005-а

Защо избра да останеш в Пловдив и да учиш в ПУ?

За мен идеята да ида да уча каквото и да е извън България не стоеше на дневен ред. Исках да си уча в България. Дилемата беше София/Пловдив. Кандидатствах в СУ, ТУ - София, и ПУ „Информатика“ или „Компютърни системи“.

Приеха ме и на трите места. Чудех се какво да направя - много по-лесно е да те приемат на едно място и да нямаш право на избор, като трябва да решаващ за нещо важно в живота си, е трудно.

Беше ми ясно, че ПУ определено е най-слабият избор откъм ниво. Защо най-слаб? Ами, едно учебно заведение се състои от две страни - преподаватели и ученици (студенти). И ако в ПУ преподавателите по математика са на високо ниво, а тези по информатика на малко под средното, то студентите на 80-90 процента не са елитът на града, да не говорим за страната. Защо избрах ПУ - реших, че въпреки ниското ниво като цяло, нивото си го определям аз. Ако имам желание да постигна нещо и да уча, мога да го направя навсякъде. Е, ясно е, че трябва да се занимавам сам и няма да ми подават знанията наготово, но това е валидно за повечето учебни заведения. Избрах ПУ, защото не се чувствах готов да напусна Пловдив и го оставих за един по-късен етап, и защото това, което ще постигна, ще го постигна аз, а не университетът.

Сега, няколко години по-късно, доволен ли си от избора си?

Доволен съм от избора си поради няколко причини. Първо: бях си в Пловдив и нямаш проблеми с квартири и от този сорт и студентството ми мина лесно. Второ: университетът ми даде възможност за специализация за 1 семестър в Австрия - който иска може да отиде, и то не на една, а на няколко. Специално ФМИ е в мрежите Socrates/Erasmus, CEEPUS и DAAD (поне за тях се срещам). Няма видима корупция - поне не на ниво изпити. На мен не ми се е случвало. Не и под формата преподавател да изнудва студент, за да го пусне. Трето: смятам, че университетът ми даде всичко необходимо - приятелите и знания. Не съм се чувствал чужд. Деканът на факултета, доцент Димитър Мекеров, е много открит и общува със студентите съвсем свободно. Не един и два пъти сме пили бира с него и сме обсъждали различни неща.

На страница 14

Гласове от бездната

От редакторите към осмукласниците

* Внимавайте какво подарявате на класната по какъвто и да е повод! Може да не ѝ хареса.

* Не се напивайте в училище по случай коледните празници, защото може да ви усетят и тогава става напечено!

* Влизайте повечко в канал #eg_plovdiv в IRC. Там ще намерите ценни познати, а и е възможно да пуснете солидни връзки.

* Не прекалявайте с ученето. Една хубава следобедна дрямка винаги се отразява благотворно върху духа и тялото.

* Не палете дневника! Има и по-хитри начини да скриете някоя двойка. Последните, които го направиха, си изпатиха сериозно.

* Пийте кафе само от първата машина в Голямата сграда. Защо? Ами така съм чувала...

Успех!

Petya_

Това са само препоръки, а не съвети!))

Ако изпитвате неудържим напор откъм пикочния си мехур още в началото на часа и броени секунди преди биенето на звънеца решите да тичате пред затворените врати на класните стаи в пустия коридор към нужника, внимавайте някоя от тях да не се отвори. Защо? Ами защото може да претрепете някой нов преподавател и той да е два дни на

легло с навяхнат глезен (казвам го от личен опит - провидението беше спяло онзи ден)!

Физкултурният салон е едно доста опасно място.

Ето защо никога не влизайте във волейболното пространство на дванадесетокласници - тия не си знаят силата, есей! Ако видите баскетболно топчице да лети право към главата ви, не слушайте учителя и не се опитвайте да го хванете! Бягайте колкото ви държат краката! Федербалът е една доста рискована игра - старайте се да избягвате по-високи от вас противници и техните палки.

Ако не успеете все пак, платете силно, за да привлечете внимание и да се спасите!

Ако решите да бягате от час (което аз не одобрявам и смятам за пълна безотговорност към училищната институция и човешкия морал и съм на мнение, че най-подходящото наказание е принудително самолинчуване!!!), никога не минавайте през малките стълбища на втория етаж и през кабинети с табелки „Директор“, „Заместник-директор“ и т.н.

Ако решите да лъжете класния защо след две седмици напористи напомняния все още не си носите извинителната бележка, никога не се оправдавайте с „Ами аз я забравих, защото си смених чантата/защото я оставих мама да я подпише и сега е на масата“ и други в този дух. Опитайте да обвините някой близък приятел, че я е откраднал, за да я пренише. Така с един куршум - два заека - хем отгървавш дупето, хем ще разбереш дали имаш истински приятели.

Ако сте решили да идвате на гости, да не учите, да рушните материалната база на училището, да лъжете, да бягате от отговорност, да уронвате авторитета на училището ни, да се закачате със „старите пушки“ или да си играете на шикалки с преподавателите ни, ЗАБРАВЕТЕ ГО! Вие сте тук, за да бъдете тормозени от учителите и да бъдете част от нашия колектив - колектива на ЕГ „Пловдив“!!! ДОБРЕ ДОШЛИ!

Камелия ПЕТРОВА

• Оползотворете всеки ден, прекаран тук. Времето в гимназията е най-якото. После ни чакат прекалено много отговорности и задължения.

• Възползвайте се от всяка предоставена възможност.

• „Не греш само този, който не прави нищо.“

• Може сега да се чувствате малко уплашени, защото не знаете какво точно ви чаква. Спокич! Приемете неизвестността като предизвикателство, ако знаете какво ще ви се случи утре, няма да е интересно.

• Някои от вас са напуснали родителите и голяма част от приятелите си, за да

учат в ЕГ „Пловдив“. Не съжалявайте за направения избор. Дори понякога да се почувствате малко самотни... Това е вашият шанс да бъдете самостоятелни, а какво по-хубаво от СВОБОДА? Хей, не говоря за свобода! В крайна сметка, винаги можете да създадете и нови приятели, където и да отидете.

• Вярвайте в себе си, защото няма нищо невъзможно, стига да го искате много силно и да сте готови да бачкате за осъществяването му.

• PEACE!

Моника

* Не си губете времето и не съжалявайте нищо нито за миг - пет години е твърде кратко време, въпреки че може да ви изглежда доста.

* Научете английски език. Научете немски език. Това са двете неща, които тази гимназия може да ви предостави, и то безплатно. Това са двете неща, които могат да ви отворят вратите на бъдещето, независимо от професията, която избере.

* Бъдете искрени. Бъдете себе си - тук е мястото, където със сигурност ще пораснете - независимо дали го искате или не :-)

* Не бъдете прекалено строги с учителите... и те са хора... в повечето случаи :Р

* Ако ви се случи да ви предложат наркотици, спомнете си приказката за Червената шапчица. Ще бъдете измамени и накрая ще се озовете в търбуха на един хищен ВЪЛК. Но, за съжаление, до happy end-а на приказката може и да не стигнете...

* Рискувайте.

* Ако се озовете в затъмнена улица - прочетете стихотворението „Дишай“ на Тодор Чонов - ако не друго, поне ще ви зарадва.

* Помнете английската поговорка: „where there is a will there is a way“ или „с желание всичко се постига“. Това е нещо повече от поговорка.

* Помнете моментите на искрена радост и горчива болка. Записвайте, илюстрирайте, пейте.

* Колкото и омразно понякога да ви се струва училището, бъдете сигурни, че след години то ще ви липсва. 100% гаранция давам.

* Купувайте си „Делта Те“ редовно - ако не друго, поне за каузата и за спомени. Всички за един, един за всички - ние работим в екип, за Всички Нас: учители, ученици, бивши възпитаници.

* Както беше казал Дж. Дийн: „Мечтай все едно ще живееш вечно. Живей все едно ще умреш утре.“

* Още един цитат, този път на английски - нямах смелостта да го превода; той просто щеше да загуби целостта си: Never frown because you never know who is falling in love with your smile.

Ивайло ВАСИЛЕВ

Внимание! Вратите се отварят внезапно

споделите мъките;))

• „The most wasted day is that on which one has not laughed.“

• След 5 години съучениците ви ще са ви super близки, ще осъзнаете колко добре се познавате и какви невероятни спомени сте създали заедно... Така че не губете нито миг, а се подарявайте на живота.

• Бъдете оригинални! Извинения от рода на „Кучето ми напишка тетрадката с домашната“ или „Крадецът в автобуса по погрешка ми сви учебника вместо портфейла“ вече не вървят. Измислете нещо ваше и внимавайте да не го повтаряте пред един и същ учител.

• Идвайте на училище с желание, защото, колкото е по-приятно, толкова по-бързо ще свърши;))

• Занимавайте се с това, което ви харесва, и се кефете на това, с което се занимавате.

• Внимавайте в час, за да имате повече свободно време след или преди училище.

• Не гледайте на училището като на затвор, където ще ви изтормозят, ще изцедят от вас и последните останали силици. Това е място, където можете да се срещнете с много интересни хора и да си прекарате страхотно, а и да

ТЪРСЕТЕ ВАШАТА СТРАНИЦА!

Във всеки брой на „Делта Те“ ще откривате нещо за себе си. Предвидено е да бъдат публикувани материали в помощ на подготовката ви за устните изпити в края на годината. За да не се чувствате изолирани от живота в Главната сграда и за да бъдете по-добре подготвени за него, четете училищния вестник! Ние няма да ви забравим!

Лятното изкушение Volley

И още едно лято измина. За някои е било незабравимо, за други - не чак толкова. Несъмнено, повечето от нас на въпроса, как са прекарвали ваканцията, биха отговорили с „Морето беше супер!!!“. И как да не е така - нали там е единственото място, освободено от постоянния контрол на вечно загрижените за нас родители, а пък дискотеки те... А пък ако се случи да е и топло и слънчево, със сигурност между купоните е имало разходки по плажа. Все ще се намери и някой, който да каже, че е поиграл плажен волейбол, след като е видял други летувачи да го правят. Да, на мнозина този атрактивен спорт би се сторил екзотичен за нашите географски ширини и по-подходящ за плажовете на Копакабана, но колкото и невероятно да ви се струва, той има условия за развитие у нас и придобива все по-голяма популярност.

Сега ще ви разкрия малка част от биографията на най-успешите състезатели в този спорт в България - Ивайло Гаврилов-Гаври и Владислав Тодоров-Сарата, първата професионална българска двойка. Не се чудете, това е същият този Ивайло Гаврилов, който предизвика истински фурор в предаването „Вот на доверие“. И двамата са състезатели по волейбол във водещи български и чуждестранни отбори, както и в националния отбор. И когато натоварената им програма го позволява, те без колебание участват в любителски турнири по плажен волейбол - в началото като противници, докато през 1997-а се случва случката, която променя живота и на двамата. В триднешната пауза между мачовете от Световната лига с Бразилия и Аржентина наставникът решава да организира тренировъчно турнирче по плажен волейбол между състезателите за забавление. Според жребия Гаври се пада

Гаври и Сарата демонстрират плажен волейбол на високо равнище

със Сарата. Без особени проблеми tandemът печели, без да позволи на никой от съперниците им да вземе повече от 6 точки в гейм. Така Гаври се влюбва окончателно в плажния волейбол и вижда в Сарата перфектния партньор.

зон ще спечели някой от турнирите и че след още една година ще е шампион на Гърция. Съвсем очаквано тази закана е приета с бурен смях...

Годината вече е 2001-ва. Гаври и Сарата се появяват на малък турнир в Солун и на финала побеждават едни от най-добрите гръцки състезатели. Съвсем нелюбо

Гаври и Сарата

Напрег към победата

През 2000 г. Гаври се отказва от националния отбор (по волейбол в зала) и решава да се включи във веригата турнири по плажен волейбол в Гърция. Контузии възпрепятстват Сарата от участие и затова Гаври играе с Радостин Стойчев (понастоящем наставник на мъжкия „Славия“, трети в държавното първенство). Двамата участват без особен успех. Обаче, вместо да се откаже, Гаври е още по-твърдо убеден, че иска да продължи. Напуска Гърция със заканата, че следващия се-

Камикадзе - не, просто Сарата

но напълно заслужена победа в квалификацията над една от двойките с неизменни класирания в Топ 3, кара света да погледне с друго око на идващата от България заплаха. Съвсем малко не достига в последния им мач за влизането им при „извънземните“ в main draw. Последното обаче е отложено за съвсем кратко: на турнира в Палма де Майорка за първи път имаме участници в основната схема! Жребият не е никак благосклонен и изпраща Гаври и Сарата срещу световните шампиони от 2001-ва. Последвалата загуба не ги разочарова и им дава възможност да сверят часовниците си с най-добрите. Все пак мечтата им да влязат в основната схема е осъществена! Завършват сезона на 64-о място в световната ранглиста - скок от почти 100 места в сравнение с предишната година! Но (ето го, пак се появява), за съжаление, приказката за Гаври и Сарата не е с щастлив край. Подават документи за участие във всички турнири от веригата World tour през 2003/2004, но серия контузии и на двамата им попречва да реализират най-голямата си мечта - да играят на олимпиадата в Атина през 2004-а.

И ако се зачудите каква е съдбата им през последните години, ето го и отговора - контузията на Сарата се оказва твърде сериозна, за да продължи с волейболната си кариера, и беше избран за помощник на наставника на националния отбор Мартин Стоев. А Гаври, въпреки неотшумяла контузия, през изминалия сезон беше либеро на ЦСКА, където другата му задача беше да помага с безценни съвети на треньора Александър Попов, негов близък приятел. След като стана ясно, че не може да продължи спортната си кариера, той прие поста на главен мениджър на мъжкото направление на ЦСКА.

А иначе и двамата продължават да обичат все така играта на плажа и да помагат на този спорт - след последната си контузия Иво стана треньор на новата ни национална двойка - Милен Стоянов и Борис Янков, и заедно продължават да имат първия в България частен професионален клуб по волейбол - I-VO-LLEY.

ИВА, 12-е

ПУ „П. Хилендарски“...

От страница 12

Доволен ли си от факултета, в който си учил?

Говоря в частност за ФМИ, не за ПУ.

Добри страни:

- отлична учебна база
- много модерни компютри, няколко проектора за презентации, безжичен Интернет
- добри математици
- на ръководството му пука за студентите
- възможност за специализации във и извън България.

Лоши страни:

- голяма част от преподавателите са бетонни глави и преподават неща, които са морално остарели, и нямат никакво желание за научаване на нови такива
- липса на преподаване на неща за напреднали
- общото ниво на студентите е ниско
- по някои предмети се преподават

дават твърде елементарни неща.

Сравнения мога да направя с Линц, Австрия, където съм бил 1 семестър. Студентите в университета бяха там, за да учат. Нямаше такива „по кафетата“, в българския смисъл. Там всеки в кафето беше с учебник или лаптоп и учеше. Като пари и база не можем да се сравним с тях.

Какъв съвет ще дадеш на бъдещите кандидат-студенти?

Да изберат това, което искат, а не това което е модерно в момента и иска тълпата. Човек трябва да си има собствено мнение и желанието за това като какъв иска да се реализира. Останалото е въпрос на личен избор. Винаги съм бил против да отида да правя нещо някъде, защото всички го правят - като например ученето в Германия. Ако наистина го искам - добре, но да го направя само заради някакви очаквания (на родителите ми например) - не!

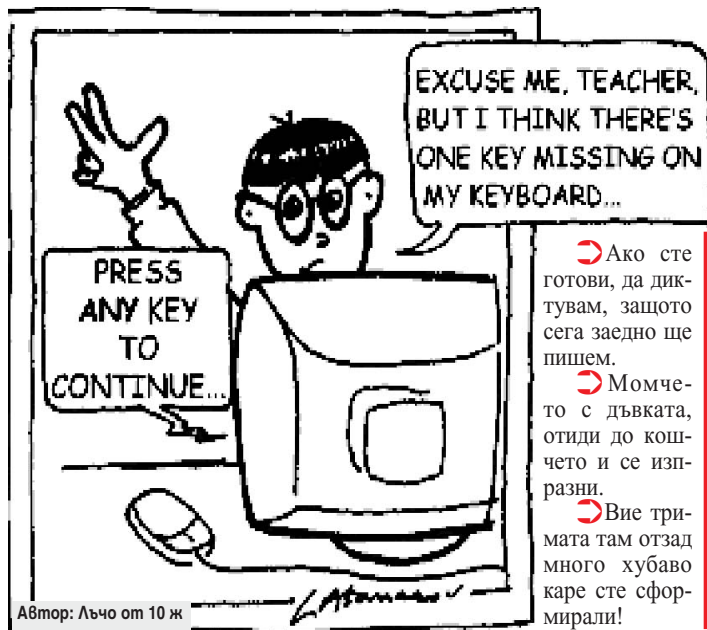
Разчитаме на вас, за да продължим традицията!

БнСеРи

⌘ Последният чин от редицата - навън!
⌘ Момчета, свършихте ли?
⌘ Твоего донякъде присъствие...
⌘ Готови ли сте, или няма да ви чакам?
⌘ В момента на писане ми идва.
⌘ Аз не съм касетофон да бъда натиснат някой, копчето...?
⌘ Аз пак съм се отнесла нещо.
⌘ Този пламък е нетипичен - той е светещ!
⌘ Кажете по-чувствено.
⌘ Отваряте си приказването.
⌘ - Госпожо, да записваме ли?
⌘ - Не, диктувам!
⌘ Някой да се чувства без оценка?
⌘ Прибери си оная работа под чина, за да не ти я взема аз, защото на мен ще ми стане хубаво, но на теб никак.
⌘ Млъкнете, защото в края на часа времето ще ни изпревари!
⌘ Ти си между четворката (оценка)!
⌘ Помириши, то-

ва е отровно!
⌘ Ако срещнеш дневника, донеси го!
⌘ Зачеркнете с кръгче!
⌘ За да не повтори, че потрети!
⌘ Сега ще преми-на през вас.
⌘ От десет минути ви слушам как цял час си говорите.
⌘ Сега ще видим безцветния газ.
⌘ Сега ще ви дам едно ангажиментче под формата на зада-

⌘ Аз за какво си говоря?
⌘ Само че няма да говоря, просто слушайте!
⌘ Да, винаги стърчи по нещо.
⌘ - Костадин?
⌘ - Госпожо, казвам се Константин.
⌘ - Добре, Костадине, облечи уравниенето във формулки!
⌘ Божидар и другите, които отсъстват, да дойдат да се подпишат.

⌘ Ако сте готови, да диктувам, защото сега заедно ще пишем.
⌘ Момчето с дъвката, отиди до кошчето и се изпразни.
⌘ Вие тримата там отзад много хубаво каре сте сформирали!

Ицо

Днес пак имахме молитва блага с нашият любимец пастор Ице, той велик е наш пророк и велик е философ, шапка сваляме ти (н)Ицше, Гений скрит е, Нютоновата дума блага звучи чрез неговите слова, в миг щом спланиш ни с контрола, сека се всяка мисъл, млъкна всяка уста. Въдворява ред, храни прибира, пишеща що е фанта или кола, харно той да се нахрани, да си пийне и да ни приеме в духовната си школа. На дъската пак уроци, свършен е като древноегипетско писмо, йероглифи търсиш - ще намериш, и дракулки сложни и туи то, таз „tabula rasa“ под ръцете му се превръща в шедьовър на модерен арта, и рисунки има даже, грабитации, трептения и честоти, и изведнъж онемяваш ти. Естетика по-добра не си видял, организираността е в пълната си форма, да се чудиш дали да се смееш, или да плачеш, а този човек ти е морална норма.

Нютон в гроба се върти, аз знам, но не от ужас, а от кеф, как такива олигофренчета като нас сдобиха се с такъв отранен шеф, и физик, и философ е, и наш пастор, ний сме неговото стаго, и часът е супер, а контролните са лесни... Комуникацията ли?...

Тя е чисто саго-мазо! В параклиса, там в стаичката тайна, кроят се физични чудеса безброй,

там е рай за ученика, лобознателния, наднаващ силния си зубърски вой! „Тихо! Млъчете“, страшният, но благ глас разсича „тишината“ като нож, „Тихо! Млъчете“, отговор пак няма, а гласът възбужда се отново с уваж по-голяма мощ!

И тръгва нашият учител обичан да прибира храни, книги, списания и телефони, ама кажи, читателю, на кого му се слуша за някакви си физични сили между протони и електрони? Днес пак имахме молитва блага с нашият любимец пастор Ице, той велик е наш пророк и велик е философ, деградирахме, прощавай, Ице...

ВЛАДО, 12-е

Към Господ и ЕГ-то
Редакторският екип на „Делта Те“ благодарим най-смирено на Господ, защото ни помогна да се преборим с летния мързел и да седнем да работим в жезите. На същия благодарим и за това, че ни е надарил с репортерски хъс и здрави нерви. Без помощта му този брой нямаше да излезе. Най-искрено се надяваме следващият брой да се радва на разнообразни автори!

ПРОСИМ ВАШЕТО УЧАСТИЕ! МОЛИМ ЗА ВАШИТЕ ИЗЯВИ! НАДЯВАМЕ СЕ НА ПОМОЩ!

Вижте ме как бягам!

Това не е шега. Ако случайно попаднеш на „забравена“ книга в някоя библиотека, парк, в градския транспорт или някое кафене - това е дело на

Варна. Дали заради прословутото скъперничество на българите, или пък защото почти никой не е чувал за тази кампания?

Погледни в библиотеката си и си помисли колко от тези книги ще прочетеш някога отново? Разбира се, в началото е трудно да се разделиш със своя книга, но пък и

Аз съм безплатна книга! Прочети ме!

някой от 358 861-те буккросъри по света - хора, които се разделят с книгите си, като ги оставят на обществени места, където да бъдат намерени, прочетени и след това отново „освободени“.

Идеята се ражда през 2001 година, когато Рон Хорнбейкър решава да създаде сайта bookcrossing.com, който днес представлява огромен online-клуб, в който хората са обединени от любовта си към книгите.

Всяка книга, преди да бъде пусната, се регистрира и получава определен номер. Когато някой я намери, влиза в сайта и я регистрира, където може да сподели и мнение или също да стане част от семейството „bookcrossing“. Така bookcrossing.com проследява съдбите на милиони книги по света.

За жалост, вероятността да намериш безплатна книга в Пловдив е почти никаква, защото членовете на това общество в България са едва 57, главно от София и

Рон Хорнбейкър - автор на идеята за сайта bookcrossing.com

удоволствието да разбереш, че някой я е намерил, прочел я е и я е харесал, е огромно.

Аз отивам да се боря с упоритото си собственическо чувство, а ти отиди на www.bookcrossing.com и се потопи в магията на книгите!

Пепи ЯКОВА

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Петя МИТЕВА, Камелия ПЕТРОВА,
Ивайло ВАСИЛЕВ
e-mail: delatate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив